22 Cdo 1672/2022-336

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Havlíka a soudců Mgr. Michala Králíka, Ph.D., a JUDr. Jiřího Spáčila, CSc., ve věci žalobkyně **České republiky – Ministerstva životního prostředí,** IČO 00164801, se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65, jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČO 69797111, se sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží 390/42, proti žalované **I.H.FARM s.r.o.,** IČO 24761061, se sídlem v Praze, Opletalova 1323/15, zastoupené JUDr. Petrem Voříškem, Ph. D., LL. M., advokátem se sídlem v Praze, Přístavní 321/14, o nahrazení projevu vůle, vedené u Okresního soudu v Mostě pod sp. zn. 16 C 528/2014, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 12. 2021, č. j. 10 Co 19/2021-296, takto:

I. Dovolání **se odmítá.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů dovolacího řízení 300 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Okresní soud v Mostě (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 31. 8. 2020, č. j. 16 C 528/2014-246, nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobkyní kupní smlouvu specifikovanou ve výroku I rozsudku. Dále rozhodl o náhradě nákladů řízení.

K odvolání žalované Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 8. 12. 2021, č. j. 10 Co 19/2021-296, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (ve správném znění) a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem odvolacím.

Proti rozsudku odvolacího soudu podává žalovaná dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o. s. ř.“), s tím, že dále označené právní otázky „dosud nebyly v praxi dovolacího soudu řešeny“, a v němž uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř.

Žalovaná nesouhlasí se závěrem nalézacích soudů, že na pozemcích, které byly společností Lesy Jezeří k.s. jako prodávající převedeny žalované jako kupující, se nachází národní přírodní rezervace Jezerka (dále též jen „rezervace“), a že převodem bylo porušeno předkupní právo státu podle § 61 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny

(dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Namítá, že v praxi dovolacího soudu dosud nebyla řešena otázka, zda lze na základě „podzákonného právního předpisu, jehož úplné znění není k dispozici“, odejmout vlastnické právo k majetku. Podle dovolatelky byla národní přírodní rezervace Jezerka vyhlášena výnosem Ministerstva kultury ČSR ze dne 20. 1. 1969, č.j. 13.359/68 – II/2. Tento výnos vymezil rezervaci odkazem na lesní hospodářský plán k 1. 1. 1959, přičemž v něm bylo uvedeno, že rezervace je zakreslena v mapách uložených u Ministerstva kultury, u kulturní správy Severočeského krajského národního výboru a u kulturní správy Okresního národního výboru v Mostě a Chomutově. Žádný z podkladů, na které výnos odkazuje, se však nepodařilo „s jistotou identifikovat“. Nelze tedy jednoznačně stanovit, „na jakých pozemcích se národní přírodní rezervace Jezerka rozprostírá“. Nesouhlasí ani se závěry znaleckého posudku, ohledně vymezení území rezervace podle mapových podkladů dodaných Agenturou ochrany přírody a krajiny a Městským úřadem v Mostě.

Dále se dovolatelka domnívá, že se dosud dovolací soud nezabýval otázkou, zda je předkupní právo státu podle ustanovení § 61 zákona o ochraně přírody a krajiny nuceným omezením vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a zda je tedy nezbytné, aby toto předkupní právo bylo zřízeno ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu, a pokud ano, zda jsou podmínky existence veřejného zájmu a poskytnutí náhrady splněny. Neztotožňuje se se závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 18/17, jímž argumentoval odvolací soud.

A konečně dovolatelka nesouhlasí s tím, že by po více než devíti letech od uzavření kupní smlouvy od žalobkyně obdržela stejnou kupní cenu, jakou za pozemky zaplatila v době koupě. Dovolací soud podle ní doposud neřešil, zda je v případě nahrazení projevu vůle spočívajícího v uzavření kupní smlouvy na základě porušení zákonného předkupního práva „spravedlivé“, aby kupní cena byla stanovena ve stejné výši, jakou za předmět převodu zaplatil povinný z předkupního práva, když danou věc nabýval do svého vlastnictví.

Navrhuje, aby dovolací soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně navrhla dovolání odmítnout. V řízení byla prokázána existence i poloha rezervace, tedy i to, že dotčené pozemky byly zatíženy zákonným předkupním právem, se kterým navíc byla žalovaná předem seznámena. Charakter zákonného předkupního práva byl vyložen v ustálené judikatuře Ústavního soudu. Rovněž kupní cena pozemků byla řádně zjištěna.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Podle § 241a odst. 1 – 3 o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Dovolání nelze podat z důvodu vad podle § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh). Důvod dovolání se vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za

nesprávné, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení.

Dovolání není přípustné.

K otázce „*zda lze na základě podzákonného právního předpisu, jehož úplné znění není k dispozici, komukoliv odejmout jeho vlastnické právo k majetku“*:

Národní přírodní rezervace Jezerka (dříve státní přírodní rezervace Jezerka) byla zřízena výnosem Ministerstva kultury ČSR ze dne 20. 1. 1969, č. j. 13.359/68 – II/2 (dále jen „výnos“), na základě zmocnění v § 8 odst. 2 zákona č. 40/1956 Sb., o státní ochraně přírody, ve znění účinném do 31. 5. 1992. Výnos byl řádně oznámen ve Sbírce zákonů ČSR. Územní vymezení rozsahu rezervace bylo v textu výnosu provedeno odkazem na čísla parcel v příslušných katastrálních územích a na značení v lesním hospodářském plánu v obvodu lesního závodu Janov, polesí Jezeří, k 1. 1. 1959 s tím, že rezervace je zakreslena v mapách uložených u příslušných orgánů ve výnosu uvedených.

Ze znaleckého posudku Ing. Petra Vyskočila ze dne 3. 7. 2017, č. 252-6/2017, ve spojení s geometrickým plánem J. S. ze dne 25. 6. 2019, č. 89-50/2019, vzaly nalézací soudy za prokázané, že někdejší státní přírodní rezervace Jezerka se v katastrálním území Jezeří rozprostírá na pozemkových parcelách č. 182/9, č. 182/36 a č. 182/37, které historicky vznikly oddělením z někdejší parcely č. 182/1, a na parcelách nově vzniklých na základě uvedeného geometrického plánu - parcelách č. 182/52, č. 182/53, č. 182/55, č. 182/56, č. 182/57 a č. 182/58. Výměra uvedených pozemků činí 872 749 m² (tj. 87 ha a 2749 m²). Celková výměra rezervace podle výnosu činí 130 ha, přičemž zbývající část rezervace se nachází na pozemcích v k. ú. Kundratice a k. ú. Podhůří v okrese Chomutov.

Znalec Ing. Vyskočil si vyžádal dokumenty od Městského úřadu v Mostě, Agentury ochrany přírody a krajiny a Českého úřadu zeměměřičského a katastrálního a vycházel z porostní mapy lesního hospodářského plánu lesního závodu Janov k 1. 1. 1960, když ve znaleckém posudku vyslovil předpoklad, že tato mapa je správná s „ohledem na desetileté cykly obnovy lesních hospodářských plánů“. Znalec z dostupných podkladů podal přesvědčivý posudek, jímž stanovil obvod (územní rozsah) národní přírodní rezervace Jezerka především na základě transformace porostní mapy do katastrální mapy a porovnání s dalšími mapovými podklady. S využitím znaleckých zkušeností stanovil území, na němž se rezervace nachází, v souladu s jejím slovním vymezením uvedeným ve výnosu.

Odvolací soud se se závěry znaleckého posudku, stejně jako soud prvního stupně, ztotožnil a uzavřel, že na pozemcích (jejich části), které žalovaná nabyla kupní smlouvou ze dne 27. 12. 2011 od společnosti Lesy Jezeří k.s., se nachází národní přírodní rezervace Jezerka.

Dovolací soud na tomto místě především zdůrazňuje, že přípustnost dovolání nelze založit skutkovými otázkami ani vytýkanými vadami řízení (srovnej § 241a odst. 1 o. s. ř. *a contrario*). V dovolacím řízení – a ostatně ani před nalézacími soudy – nelze věcně přezkoumat závěry znalců, neboť soudy těmito odbornými znalostmi nedisponují. Pokud účastník nesouhlasí se závěry znaleckého posudku, nezbývá mu než jeho závěry relevantně zpochybnit (není dostačující tvrzení, že posudek není správný, ale je třeba uplatnit konkrétní právní námitky). S námitkami dovolatelky se však odvolací soud dostatečně vypořádal a po procesní stránce pak bylo již výše uvedeno, že nalézacím soudům nelze v této rovině ničeho vytknout. Již jen z tohoto důvodu nemůže být dovolání v této části přípustné, neboť dovolací námitky míří právě do zpochybnění skutkových závěrů soudů o územním rozsahu rezervace.

Pokud dovolatelka v této souvislosti nalézacím soudům vytýká, že užily „analogické aplikace právního předpisu“, jehož účelem je náprava křivd spáchaných státem za doby minulého režimu, na dokumenty z této doby, o které žalobkyně opírá svůj nárok, a tím na ni kladly výrazně nižší nároky, nelze než uzavřít, že soud prvního stupně sice připustil analogickou aplikaci § 4a odst. 3 písm. c) a § 3 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., nicméně odkázal na případ, kdy nebyly dohledatelné žádné dokumenty k zabranému území. O takovou situaci se v projednávané věci nejedná, neboť rozloha přírodní rezervace byla zjištěna na základě shora označených dokumentů – jinak řečeno, při zjišťování územní rozlohy přírodní rezervace vycházely soudy i znalec z listinných podkladů od Městského úřadu v Mostě i od Agentury ochrany přírody a krajiny.

Podle § 61 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 5. 2017, vlastníci nezastavěných pozemků ležících mimo sídelní útvary na území národních parků, národních přírodních rezervací, národních přírodních památek a vlastníci pozemků souvisejících s jeskyněmi jsou povinni v případě jejich zamýšleného prodeje přednostně nabídnout tyto pozemky ke koupi orgánu ochrany přírody. Pokud orgán ochrany přírody neprojeví o tyto pozemky do 60 dnů od obdržení nabídky pozemku písemně závazný zájem, mohou vlastníci zamýšlený prodej uskutečnit. Podle § 61 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny jde o zákonné předkupní právo, tedy o nabídkovou povinnost stanovenou zákonem, nikoliv o vyvlastnění či jiné odebrání vlastnického práva.

Pokud tedy dovolatelka namítá, že by mělo dojít k údajnému „odejmutí“ vlastnického práva k majetku na základě podzákonného právního předpisu, pak je tato otázka zcela hypotetická a jako taková nemůže založit přípustnost dovolání. K vydání příslušného výnosu bylo Ministerstvo kultury ČSR zmocněno § 8 odst. 2 zákona č. 40/1956 Sb., o státní ochraně přírody, a přesné územní vymezení národní přírodní rezervace Jezerka bylo provedeno znaleckým posudkem na základě dostupných podkladů a slovního vymezení ve výnosu.

K ústavnosti předkupního práva podle § 61 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny:

Dovolatelka se neztotožňuje se závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 25. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 18/17. Tyto jsou však zcela aplikovatelné na řešenou věc.

Čl. 11 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožňuje negativně vymezit předmět vlastnictví zakotvením vlastnického monopolu státu.

Ve vlastnictví státu je například nerostné bohatství, za které se považují výhradní ložiska nerostů. Jedná se o samostatnou nemovitou věc, zatímco ložiska nerostů, pokud jsou tvořena tzv. nevyhrazenými nerosty, se považují za součást pozemku. Dále je stát přednostním vlastníkem pozemků cenných z hlediska ochrany přírody a krajiny. Podle § 23 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze na území národních parků zcizit pozemky, které jsou ve vlastnictví státu, pokud nejde o směnu pozemku odůvodněnou zájmy ochrany přírody. Podle § 61 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny pak svědčí státu předkupní právo k nezastavěným pozemkům ležícím mimo zastavěná území obcí na území národních parků, národních přírodních rezervací, národních přírodních památek a pozemkům souvisejícím s jeskyněmi. Teprve pokud orgán ochrany přírody neprojeví o tyto pozemky zájem, mohou vlastníci zamýšlený prodej uskutečnit. O tomto předkupním právu, které vzniká ze zákona, však řada vlastníků netuší, protože se nezapisuje do katastru nemovitostí, což v praxi činí problémy (srov. TOMOSZEK, Maxim, VOMÁČKA, Vojtěch. Čl. 11 [Ochrana vlastnictví]. In: HUSSEINI, Faisal, BARTOŇ, Michal, KOKEŠ, Marian, KOPA, Martin a kol. Listina základních práv a svobod. 1. vydání (1.

aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2021, marg. č. 57–58).

Podle Ústavního soudu citovaná úprava nezasahuje do ústavně garantovaného práva vlastnit majetek. Proto ji ani není nutné podrobit testu proporcionality: *„Zřízením zákonného předkupního práva státu k některým pozemkům na území národního parku se neomezuje právo chráněné podle čl. 11 odst. 1 a nezasahuje se tím přímo do ústavně chráněné hodnoty. Uvedenou právní úpravou se pouze omezuje jedna ze složek vlastnické triády – dispoziční oprávnění (ius disponendi), a to ještě nikoliv v celém jejím rozsahu, nýbrž jen v možnosti absolutně volného úplatného převodu zatíženého pozemku. Z tohoto důvodu nelze hovořit o nuceném omezení vlastnického práva, za které by vlastníku pozemku měla náležet náhrada podle čl. 11 odst. 4. I kdyby však dospěl ÚS k závěru, že by vlastníku pozemku měla náležet náhrada za zřízení předkupního práva státu, tak by její výše byla jen symbolická s ohledem na charakter dotčených pozemků na území národního parku a cenu obvyklou za jejich užívání, například při nájmu nebo pachtu, což je rovněž argument pro závěr o ústavní konformitě napadené právní úpravy“* (srov. Pl. ÚS 18/17, bod 127, dostupný na www.nalus.cz). Podle Ústavního soudu nelze ani přehlížet ústavně garantovanou možnost v čl. 11 odst. 2 Listiny, *„která navazuje na čl. 7 Úst, podle něhož stát dbá o šetrné využívání přírodních zdrojů a ochranu životního prostředí. Jinými slovy, (především) stát má pozitivní závazek chránit životní prostředí, který může naplnit mimo jiné i tím, že bude centralizovat vlastnictví pozemků na území národního parku“* (tamtéž, bod 128).

V § 61 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, se nejedná o nucené omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Jedná se pouze o nabídkovou povinnost, tedy zákonné předkupní právo. Za takové není poskytována náhrada, jelikož prodávající by od státu obdržel stejné finanční prostředky, za které by je prodal třetímu subjektu. Právní úprava předkupního práva podle zákona o ochraně přírody a krajiny odpovídá soukromoprávní úpravě obsažené v občanském zákoníku, která se na případný "odkup" pozemků státem podpůrně užije. Vlastník dotčeného pozemku je omezen pouze nabídkovou povinností ve prospěch státu; neprojeví-li stát ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení nabídky zájem o pozemek zájem, může jej následně vlastník úplatně převést na koupěchtivého. Projeví-li stát o pozemek v uvedené lhůtě zájem, je povinen v přiměřené době učinit kroky směřující ke koupi, a to za cenu, kterou by za pozemek zaplatil koupěchtivý. Vlastník pozemku tedy obdrží za pozemek stejnou cenu, bez ohledu na to, na koho jej nakonec úplatně převede. Právě proto Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. Pl. ÚS 18/17 zmiňuje, že případný nárok na náhradu za zákonné předkupní právo by byl maximálně nízký. Nejedná se totiž o náhradu za „vyvlastnění“, jak se domnívá dovolatelka, jelikož k vyvlastnění a omezení vlastnického práva nedochází, nýbrž se jedná pouze o nabídkovou povinnost prodávajícího, tedy omezení v absolutní volnosti úplatného převodu.

Ústavní soud uzavřel, že ani u právní úpravy § 61 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny nedospěl k závěru o neústavnosti, neboť jí není omezeno vlastnictví jakožto ústavně chráněná hodnota, pouze je stanovena nabídková povinnost vlastníka dotčeného pozemku vůči státu.

Z uvedeného plyne, že odvolací soud se nijak neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího ani Ústavního soudu, a proto tato námitka žalované přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. založit nemůže.

Ke stanovení výše kupní ceny:

Jelikož ke vzniku a porušení předkupního práva žalobkyně došlo před 1. 1. 2014,

postupoval dovolací soud při posouzení tohoto nároku podle příslušných ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“) – [k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 22 Cdo 2821/2014 (toto a dále uvedená rozhodnutí Nejvyššího soudu dostupná na www.nsoud.cz)].

V usnesení ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 22 Cdo 2821/2014, Nejvyšší soud dovodil, že při nedostatku výslovné právní úpravy zákonného předkupního práva v části druhé občanského zákoníku, pojednávající o věcných právech, vychází se ve smyslu § 853 obč. zák. z analogické aplikace obecné právní úpravy předkupního práva, obsažené v části osmé občanského zákoníku, upravující právo závazkové, s tím, že ta ustanovení, jež se tykají pouze smluvního předkupního práva, nelze použít [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2764/99, uveřejněný pod č. 72/2002 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rovněž rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2003, sp. zn. 33 Odo 178/2003 (uveřejněný pod C 2223 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu), nebo nález Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 156/05 (dostupný na http://nalus.usoud.cz)].

Podle § 603 odst. 3 obč. zák., bylo-li předkupní právo porušeno, může se oprávněný buď na nabyvateli domáhat, aby mu věc nabídl ke koupi, anebo mu zůstane předkupní právo zachováno.

Jestliže povinná osoba věc převede, aniž ji nabídne oprávněnému a poruší tím předkupní právo, nemá to za následek absolutní neplatnost smlouvy, na jejímž základě nabyvatel věc získal. Oprávněný má možnost dovolat se relativní neplatnosti této smlouvy anebo domáhat se na nabyvateli (novém vlastníku), aby mu podíl nabídl ke koupi podle § 603 odst. 3 obč. zák. Na základě výzvy oprávněného vzniká nabyvateli právní povinnost nabídnout oprávněnému věc ke koupi za stejných podmínek, za kterých ji sám nabyl.

Žalobkyně před podáním žaloby učinila vůči žalované výzvu, aby jí předmětné nemovitosti s poukazem na zákonné předkupní právo podle ust. § 61 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a dále s poukazem na ust. § 603 odst. 3 obč. zák. nabídla ke koupi, to však žalovaná s ohledem na pochybnosti o existenci zákonného předkupního práva žalobkyně odmítla dobrovolně učinit.

Nesplní-li nabyvatel tuto povinnost, může se oprávněný domáhat žalobou u soudu, aby byl projev vůle nabyvatele učinit mu nabídku ke koupi, resp. uzavřít kupní smlouvu odpovídajícího znění, nahrazen soudním rozhodnutím (§ 161 odst. 3 o. s. ř.). Právní mocí rozsudku nahrazujícího prohlášení vůle je kupní smlouva uzavřena [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2001, sp. zn. 22 Cdo 831/2000 (uveřejněný pod C 2223 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 22 Cdo 1875/2005 (uveřejněný pod C 5466 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2010, sp. zn. 33 Cdo 3371/2008 (uveřejněný pod č. 71/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), a ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. 31 Cdo 1926/2009 (uveřejněný pod č. 128/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek)]. Oprávněný se tak může domáhat žalobou u soudu, aby byl projev vůle nabyvatele učinit mu nabídku ke koupi nahrazen, a to za stejných podmínek (za stejnou kupní cenu), za kterých byl proveden původní převod.

Ani v této otázce se proto odvolací soud neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Nadto byla právní předchůdkyně dovolatelky Agenturou ochrany přírody a krajiny na předkupní právo státu dopisem ze dne 8. 11. 2011 upozorněna, přesto však svou

nabídkovou povinnost plynoucí ze zákonného předkupního práva nesplnila. Žalovaná s tímto jejím jednáním byla srozuměna, o čemž svědčí i ujednání v kupní smlouvě. Dovolací soud se i proto nemá důvod od výše uvedených závěrů odchýlit. Dovolání není ani v této části podle § 237 o. s. ř. přípustné.

S ohledem na shora uvedené Nejvyšší soud dovolání žalované podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení neobsahuje v souladu s § 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř. odůvodnění.

Nesplní-li žalovaná povinnost uloženou jí tímto usnesením dobrovolně, může se žalobkyně domáhat nařízení výkonu rozhodnutí či exekuce.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 26. 7. 2023

Mgr. David Havlík

předseda senátu